

Arrest

nr. 195 276 van 21 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Isaaq, Cida Gale clan te behoren. Tijdens uw asielaanvraag en uw eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde u afkomstig te zijn uit Sarinley, in het district Baardheere, in de regio Gedo. U werd er tijdens dit gehoor door de protection officer op gewezen dat uw herkomst uit Sarinley niet geloofwaardig werd bevonden, waarna u toegaf uit Hargeisa, Somaliland afkomstig te zijn. U werd X geboren te Hargeisa, Somaliland waar u gans uw leven in het Mohamed Mooge district woonachtig was. Op 12 jarige leeftijd begon u naar school te gaan.

Ten gevolge van druggebruik en voetbal maakte u uw school echter niet af. Vanaf de leeftijd van 16 jaar hielp u uw vader in zijn zaak. 1 september 2015 speelde u samen met uw voetbalteam Real Stars een wedstrijd tegen Diamond, die jullie verloren. U werd op de hoogte gesteld van een huwelijksceremonie die plaatsvond in de divisie van Alamada, een deel van Mohamed Mooge. U sprak met uw voetbalkameraden, in totaal 32 personen, af om omstreeks 20.00 uur naar de huwelijksceremonie te gaan. Toen u aankwam bij de ceremonie, werd u de toegang ontzegd door een ander voetbalteam namelijk AC golden. AC golden had zichzelf de taak toegekend de toegang tot het feest te bewaken. U en uw vrienden probeerden tevergeefs de huwelijksceremonie binnen te gaan. Het kwam tot een getrek en geduw tussen beide partijen. Een van uw vrienden beklom het hek van het huis in de hoop zo het feest te kunnen betreden. Zijn poging werd verhinderd en hij werd geslagen. Op dat moment ontstond er een gevecht tussen uw vrienden en AC golden. U werd tijdens het gevecht door Mubarak Abdi Osman geraakt met een priem op uw rug. Nadat hij u raakte op uw rug, nam u uw mes en stak hem in zijn nek. U liet het mes zitten. Mubarak viel tegen de deur. Verschillende objecten, waaronder stenen, vlogen door de lucht waardoor u werd geraakt. U verliet de scene en ging naar het huis van uw oom langs moederszijde die u meenam naar de dokter. Toen u terugkeerde naar het huis van uw oom, kwam u te weten dat Mubarak overleden was en dat u gezocht werd. In eerste instantie was het echter niet duidelijk wie de dader was en werden verschillende teamgenoten opgepakt. Na onderzoek werd ontdekt dat u, Dahir Abdullahi Daqure en Abdullahi Ahmed Guul met het slachtoffer aan het praten waren. Jullie drie werden gezocht door de familie van het slachtoffer. Uw vader werd meegenomen en de ouderen kwamen tussen en trachtten te mediëren. De broer van het slachtoffer, Cawil Abdi Osman, heeft vervolgens Abdullahi Ahmed Guul om het leven gebracht. Aangezien de zaak escaleerde, besloten de clanouderen u en de broer van het slachtoffer, Cawil Abdi Osman –die Abdullahi Ahmed Guul om het leven bracht- te arresteren en naar de politie te brengen. Uw vriend Dahir Abdullahi Daqure, die reeds gevangen zat, bleef in gevangenschap. Uw vader besloot u niet uit te leveren en u te helpen om te ontsnappen. Cawil Abdi Osman verdween, net als u, van de radar. 19 januari 2016 werd Dahir Abdullahi Daqure - die gepoogd had te ontsnappen van de politie- neergeschoten door de politie. U vreest bij terugkeer gearresteerd te worden en veroordeeld te worden tot de doodstraf zoals de islamitische wet het voorschrijft. U verliet Hargeisa, Somaliland op 18 september 2015. 14 oktober 2015 kwam u in België aan en vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele geboorteakte, opgesteld in het Somali, op naam van Q. H. S. (dd. 10/12/2000), een originele identiteitskaart op naam van Q. X. S. (dd. 08/11/2014), een medisch attest (dd. 20/12/2016, Dr. Nicaise) en een medisch attest (dd. 17/01/2017, Dr. Colinet) neer.

B. Motivering

Wat betreft de door u opgeworpen problemen en vrees te Hargeisa, Somaliland, **dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.** Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen **geen verband houden met één van de criteria** zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meerbepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vreest gedood te worden omdat u iemand om het leven heeft gebracht.

Nadat u Mubarak Abdi Osman op 1 september 2015 een messteek gaf en hij overleed, zocht u onderdak bij uw oom. De clanouderen kwamen samen om de kwestie te bespreken. Ondertussen zocht de politie verschillende verdachten. Tijdens de bespreking van de ouderen bracht de broer van Mubarak, Cawil Abdi Osman, uw vriend Abdullahi Ahmed Guul om het leven. De onderhandelingen werden stopgezet en er werd beslist de kwestie over te dragen aan het gerecht. U en Cawil Abdi Osman moesten gearresteerd en berecht worden. U verklaart niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u om het leven zou worden gebracht. U zou gearresteerd worden en, vervolgens, op vraag van de Arab clan van Mubarak om het leven worden gebracht (zie gehoorverslag CGVS dd. 09/12/2016, p. 26).

Uit bovenstaande verklaringen valt eenduidig af te leiden dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève – met name een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U vreest immers gedood te worden omdat u een bepaalde daad begaan heeft, namelijk het om het leven brengen van een persoon, en niet omdat u tot een welbepaalde clan behoort.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en met de in het administratief dossier aanwezige stukken, **is de Commissaris-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet, te weten foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.**

In casu dient vastgesteld dat uw verklaringen dat u riskeert slachtoffer van een onmenselijke behandeling te worden omdat u Mubarak Abdi Osman om het leven bracht, aannemelijk zijn. Immers, de door u aangehaalde doodslag werd uitgebreid door u toegelicht. Gezien de ernst van het gepleegde feit, is het in de door u geschetste Somalilandse context aannemelijk dat u riskeert het slachtoffer van een onmenselijke behandeling te worden. **Om deze reden is de Commissaris-generaal van mening dat in hoofde van u wel degelijk een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.**

Niettegenstaande het voorgaande, dient te worden gewezen op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, **hetgeen stelt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.**

Gezien uw verklaringen omtrent het om het leven brengen van Mubarak Abdi Osman, dient nagegaan te worden of u niet voor een uitsluitingsgrond in aanmerking komt. Tijdens de gehoren op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 05/08/2016, p. 29 en dd. 09/12/2016, p. 9) verklaart u verscheidene malen per ongeluk een messteek te hebben gegeven aan de jongen, Mubarak Abdi Osman, die aan de deur stond. Dat u per ongeluk een messteek zou hebben uitgedeeld is echter niet in lijn met uw andere verklaringen. Zo ging u doelbewust met een mes naar de bruiloft, met de bedoeling om te vechten (zie gehoorverslag CGVS dd. 09/12/2016, p. 10-11 en dd. 31/08/2016, p.28). U verklaart immers dat je niet naar een feest kan gaan zonder een wapen mee te nemen omdat er sowieso gevechten plaatsvinden en iedereen een wapen meeneemt ter zelfverdediging. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, telkens u naar een andere wijk binnen Hargeisa ging, een wapen droeg. U benadrukt dat niet iedereen een wapen draagt, maar het een noodzaak is wanneer je tot een groep [voetbalploeg] behoort (zie gehoorverslag CGVS dd. 09/12/2016, p.11). Hieruit blijkt dat u in uw land van herkomst niet terugschrikte voor het gebruik van (extreem) geweld en u weinig tot geen respect heeft voor het leven van anderen.

U kan evenmin voorhouden louter uit zelfverdediging te hebben gehandeld: er was geen sprake van zware gewelddaden tegen uw persoon. U verklaart dat er stenen over en weer werden gegooid en u door Mubarak met een priem op de rug werd geraakt en u als reactie Mubarak met een mes in zijn nek stak. U had echter de keuze uw wapen niet te gebruiken en gewoon weg te wandelen van het toneel. Bovendien stak u bewust in de hals van het slachtoffer, en niet elders. Indien u hem, ten gevolge van de u aangedane verwondingen, wilde immobiliseren om uw eigen fysiek welzijn te garanderen, stond het u vrij andere acties te ondernemen dan het bewust in de hals steken. U koos er dus bewust voor uw mes te gebruiken om Mubarak in zijn hals te steken. Deze reactie kan geenszins als evenredig beschouwd worden met het u aangedane leed. Uw reactie was buitenproportioneel en niet evenredig met de verwondingen die u opliep. U verklaart pijn te hebben gehad, en ten gevolge van die pijn alles te zijn vergeten en hem daarom te hebben gestoken (zie gehoorverslag CGVS, dd. 31/08/2016, p. 28 en dd. 09/12/2016, p.8-9). U gevraagd of er geen andere middelen waren om u te verdedigen, verklaart u dat wanneer iemand gewapend tegenover u staat, je uzelf enkel kan beschermen met het wapen dat je hebt (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/08/2016 p.29), wat echter niet verklaart waarom u hem net in de hals neerstak. Dat het niet uw bedoeling was Mubarak om het leven te brengen stemt niet overeen met het feit dat u hem bewust in de hals stak. U verklaart dat u, indien u Mubarak niet had neergestoken, u misschien gewond was geraakt, of in zijn plaats was doodgegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 09/12/2016, p.9), wat louter assumpties zijn daar u niet met zekerheid kan zeggen of u al dan niet nogmaals geraakt zou worden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw leven op de helling stond. U verklaart immers met een priem op uw rug geraakt te zijn geweest, wat bezwarenwaardig beschouwd kan worden als een levensbedreigende handeling. U geeft bovendien zelf aan dat een priem niet even gevaarlijk is als een mes en dat het verschil is dat een priem bij gebruik een deel van het vel meetrekt, terwijl er met een mes gestoken kan worden, en het opnieuw verwijderd kan worden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 09/12/2016, p.9-10). Wat er ook van zij, het resultaat blijft dat u enkel littekens heeft overgehouden aan de gebeurtenis (zie infra), terwijl Mubarak het met zijn leven heeft moeten bekopen. Uw reactie kan door zijn buitenproportionele aard dus geenszins als wettige zelfverdediging worden beschouwd. Daar u Mubarak in de hals stak met de dood tot gevolg kan dit niet beschouwd worden als een redelijke wijze om de dreiging af te wenden.

Met betrekking tot de door u neergelegde medische attesten moet overigens worden vastgesteld dat het medische attest van 20 december 2016 (Dr. Nicaise) geenszins melding maakt van de door u aangehaalde verwondingen die u ten gevolge van het gevecht in uw land van herkomst opliep.

Met betrekking tot het medische attest van 17 januari 2017 dient te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin iemand zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt zonder met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen, te kunnen schetsen. Bovendien moet opgemerkt dat het door u neergelegde medisch attest louter een vaststelling van verwondingen vormt, en geen verheldering kan bieden met betrekking tot de exacte omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. Het attest biedt geen inzicht met betrekking tot de precieze omstandigheden van het gevecht zoals wie het gevecht begon, en hoe het verder verliep. Dat de door u gedane handeling een vorm van levensnoodzakelijke zelfverdediging was kan aldus op basis van dit medisch attest niet aangetoond worden.

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat u weinig tot geen spijt over het gebeurde betoont. Dit gebrek aan spijt weegt zwaar door in de beoordeling van uw asielaanvraag. U gevraagd of u de gevolgen voor Mubarak in overweging nam toen u het mes in zijn hals stak, verklaart u dat u, wanneer u op de hoogte werd gesteld van zijn dood, het risico realiseerde voor uzelf omdat u beseftte dat u geëxecuteerd zou worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/08/2016, p. 29). U gevraagd hoe u zich nu voelt wanneer u terugdenkt aan die gebeurtenis, antwoordt u aan te voelen dat de zaak serieus is omdat ze tot de conclusie kwamen dat u en de andere jongen [de broer van Mubarak] geëxecuteerd moeten worden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 31/08/2016, p.31). Uit uw verklaringen wordt duidelijk dat u vooral bekommerd bent om uw eigen toekomst (zie gehoorverslag CGVS, dd. 09/ 12/2016, p. 26-27). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u spijt heeft omdat u iemand om het leven heeft gebracht. Hierbij moet tevens opgemerkt dat u bij uw asielaanvraag in België en tijdens uw eerste gehoor (dd. 05/08/2016) op de zetel van het CGVS leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw herkomst en de ware toedracht van uw vlucht. Er dient in het licht van dit alles dan ook vastgesteld te worden dat u in eerste instantie bewust trachtte significante feiten voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden. Dergelijke houding stemt niet overeen met een daadwerkelijke spijt van het gebeurde. **Uit het voorgaande blijkt dat u de ernst van het gepleegde misdrijf niet inziet en dat u geen spijt heeft betoond over uw daden.**

Uw criminele handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de door u gepleegde criminele feiten, moeten worden gezien als een ernstig misdrijf. Gelet op het geheel van de bovenstaande verklaringen dient te worden besloten dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld. **Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Somaliland een ernstig misdrijf pleegde waardoor u uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.**

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, daar uw asielmotief op zich (vrees voor om gedood te worden), noch uw identiteit in twijfel worden getrokken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa, Somaliland. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland (zie EASO "Country of Origin Information Report: Somalia - Security Situation" van februari 2016) blijkt dat er sprake is van conflicten in deze regio maar dat de intensiteit hiervan laag is. Dit gaat onder meer op voor het conflict tussen de overheid van Somaliland en de staat Khatumo, in het zuid-oosten van de Togdheer regio. Voorts doet er zich in Somaliland geweld tussen clans voor, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. In de regio Awdal waren er spanningen en clashes tussen de strijdkrachten van Somaliland en een militie onder leiding van Sultan Wabar, die opkwam voor een onafhankelijke staat Awdal. In november 2015 vonden er echter bemiddelingsgesprekken plaats, waarna de militie zich overgaf. Het is de bedoeling dat deze militie wordt geïntegreerd in de ordestrijdkrachten van Somaliland.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.**

Artikel 55/4 § 4 bepaalt dat wanneer de Commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus neemt, hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. In casu meen ik dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u, als Somalische staatsburger wonende in Somaliland, op directe of indirecte wijze gedwongen wordt teruggeleid naar uw land van herkomst .

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "*H.C.V. « Toepassing van de uitsluitingsclausules : art. 1 van de Conventie van 1951 betreffende de vluchtelingenstatus. » Leidende richtlijnen met betrekking tot de internationale bescherming, nr. 5, 2003*".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 mei 2017 een schending aan van "*artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980*".

In het verzoekschrift wordt verder een "*schending van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet*" aangevoerd.

Verzoeker haalt aan dat "*gezien de potentieel ernstige gevolgen van de uitsluiting, dienen ze met grote zorgvuldigheid te worden toegepast en zulks enkel na een volledig onderzoek van de omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. De uitsluitingsclausules dienen steeds op restrictieve wijze te worden toegepast. » (H.C.V. « Toepassing van de uitsluitingsclausules : art. 1 van de Conventie van 1951 betreffende de vluchtelingenstatus. » Leidende richtlijnen met betrekking tot de internationale bescherming, nr. 5, 2003, §2)*".

Het verzoekschrift stipt voorts aan dat "[d]e ernst die de misdaad moet bereiken om de uitsluiting uit de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming moet, volgens het HCV worden ingeschat rekening houdend met een geheel van factoren zoals (...) de aard van de daad, de werkelijk berokkende schade, de aard van de aangewende procedure bij de vervolging, de aard van de straf en het feit of de meerderheid van de jurisdicties de daad zouden beschouwen als een zware misdaad". (HCV (Toepassing van de uitsluitingsbepalingen ; artikel 1F van de Conventie van 1951 betreffende de vluchtelingenstatus » *Leidende richtlijnen met betrekking tot de internationale bescherming, nr. 5, 2003, §14*). Zo geeft verzoeker aan dat het HCV verklaart dat "*bijvoorbeeld een moord, een verkrachting, een gewapende overval zonder enige twijfel worden beschouwd als zware overtredingen, terwijl een kleinere diefstal uiteraard niet beantwoordt aan deze definitie*".

Verzoeker herneemt dat niet wordt "*betwist door de CGVS dat er geen sprake is van een moord maar van een aangehaalde doodslag. Indien een moord zonder enige twijfel een ernstig misdrijf is volgens het HCV, geldt zulks niet voor een onopzettelijke doodslag. De ernst van het misdrijf is niet automatisch en hangt vanzelfsprekend af van de omstandigheden en de beweegredenen voor een vrijstelling van strafvervolging zoals verzachtende omstandigheden en rechtvaardigingsgronden zoals bijvoorbeeld dwang of wettige zelfverdediging.*" In dit verband stelt verzoeker dat "*de strafrechtelijke verantwoordelijkheid bestaat in principe enkel indien betrokkene de materiële elementen van het misdrijf opzettelijk en met kennis van zake heeft gepleegd. Als niet is voldaan aan de psychologische factor (...) is de individuele strafrechtelijke verantwoordelijkheid niet bewezen (ibidem § 21)*". Verzoeker haalt verder aan dat "[d]ie factoren waarvan algemeen wordt beschouwd dat ze ten grondslag lagen aan de vrijstelling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid, dienen te worden onderzocht ». « *Er is sprake van dwang als de daad in kwestie het gevolg is van het feit dat betrokkenen uit noodzaak en op redelijke wijze tracht te ontsnappen aan een onmiddellijke doodbedreiging of een ernstige, voortdurende of aanstaande aanslag op zijn fysieke integriteit (...) en dat betrokkene niet de bedoeling heeft om grotere schade te berokkenen dan die welke hij tracht te ontkomen » (ibidem, §22)*".

Het verzoekschrift somt enkele bepalingen op uit het Belgisch strafwetboek: "*Wanneer de dader met het oogmerk om te doden handelt, wordt het feit doodslag genoemd en met opsluiting van twintig jaar tot dertig jaar gestraft (artikel 393 van de Strafwetboek). Wanneer de slagen of verwondingen opzettelijk worden toegebracht, maar zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood veroorzaken, wordt de schuldige gestraft met opsluiting van vijf jaar tot tien jaar (artikel 401 van de Strafwetboek). Bovendien bevat de Strafwetboek verzachtende verschoonbaarheidgronden die tot gevolg hebben de straf te verminderen.*

Doodslag is verschoonbaar, indien het onmiddellijk uitgelokt worden door zware gewelddaden tegen personen (artikel 411) of indien het gepleegd wordt bij het afweren overdag van de beklimming of de braak van de afsluitingen, muren of toegangen van een bewoond huis of appartement of de aanhorigheden ervan (artikel 412).

Eindelijk is er noch misdaad, noch wanbedrijf, wanneer de doodslag, de verwondingen en de slagen geboden zijn door de ogenblikkelijke noodzaak van de wettige verdediging van zich zelf of van een ander (zelfverdediging) (artikel 416)."

Het verzoekschrift voert aan dat uit de verklaringen van verzoeker, die overigens door het CGVS als geloofwaardig beschouwd worden, voldoende blijkt dat verzoeker eerst werd aangevallen door M.A.O. en zijn mes slechts bovengehaald heeft met de bedoeling zijn agressor tegen te houden en zichzelf te redden. Verder stelt het verzoekschrift dat er hoe dan ook niet met voldoende zekerheid is aangetoond dat verzoeker van plan was om M.A.O. te doden toen hij deze te lijf ging met een mes. Verzoeker heeft doorheen het gehoor aangegeven dat hij niet de bedoeling had om te doden.

Waar verweerder de doodslag als niet onopzettelijk beschouwt – en evenmin meent dat er sprake is van zelfverdediging – haalt verzoeker aan dat *"de bewijslast voor de uitsluiting berust bij de Staat en zoals in elke procedure tot bepaling van de vluchtelingenstatus, moet verzoeker het voordeel van de twijfel genieten » (ibidem, §34)".*

Het verzoekschrift betoogt dat in *"het onderhavige geval valt niet volledig uit te sluiten dat de handeling van verzoeker gerechtvaardigd wordt wettige zelfverdediging of op zijn minst is uitgelokt door het geweld waaraan de aanvaller zich schuldig maakte. Bijgevolg zou die handeling in aanmerking komen om verschoonbaar te worden verklaard in de zin van artikels 411 en 412 van het Belgisch Strafwetboek of in de zin van het Somalische strafrecht".*

Daarnaast merkt verzoeker op dat het document met betrekking tot de *"legal systems"* in Somalië, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier, enkel de strafrechtelijke sancties vermeldt voor de moord op een persoon, maar in geen geval handelt over onopzettelijke doodslag evenmin als over de rechtvaardigingsgronden (zoals wettige zelfverdediging) of verzachtende verschoonbaarheidsgronden.

Het verzoekschrift nuanceert dat, hoewel *"de reactie van verzoeker eventueel kan worden beschouwd als buiten verhouding ten opzichte van het geweld dat hij onderging, toch lijdt het geen twijfel dat de daad gepleegd door verzoeker als verschoonbaar kan worden beschouwd in de mate waarin ze is uitgelokt door het door de aanvaller gepleegde geweld die een verwonding veroorzaakte en dat verzoeker de bedoeling had zijn agressor weg te duwen"*. Het medische attest van 17 januari 2017 stelt littekens en letsels vast op de rechterschouder. De chronologie van de feiten toont volgens het verzoekschrift onweerlegbaar aan dat verzoeker niet de bedoeling had om te doden en dat hij overstelpt werd door het verloop van de omstandigheden.

Aangaande de bewering van het CGVS dat verzoeker weinig tot geen spijt zou betonen, merkt het verzoekschrift op dat deze conclusie overhaast, beledigend en zelfs discriminerend is. Het verzoekschrift geeft aan dat verzoeker verviel in een toestand van angst en in diepe wanhoop, zijn geestelijke gezondheid uiterst zorgwekkend is en hij met zelfmoord dreigt.

In hoofddeorde wordt gevraagd dat verzoeker de status van vluchteling wordt toegekend, in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat de zaak naar het CGVS wordt verzonden voor bijkomend onderzoek.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat zijn problemen in Somalië begonnen zijn nadat hij M.A.O. om het leven had gebracht. Hij vreest bij terugkeer naar Somalië te worden gearresteerd en, op vraag van de Arab clan van M.A.O., te worden gedood.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers voorgehouden probleem een conflict van louter private en strafrechtelijke aard betreft. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Somaliland te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De Raad dient na te gaan of verzoeker, op basis van diens verklaringen en de stukken aanwezig in het administratief dossier, bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde dat hij uit Sarinley in de provincie Gedo, Somalië afkomstig is en bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest voor Al Shabaab (verklaring DVZ van 10 december 2015, punt 10; vragenlijst CGVS van 10 december 2015, punt 3.4). Verzoeker verklaarde dat hij door Al Shabaab gearresteerd werd omdat hij een sigaret aan het roken was en deze ook verkocht (vragenlijst CGVS van 10 december 2015, punt 3.1).

Hij stelde vervolgens dat zijn vader *“gewond geraakt [is] door Al-Shabaab. Ze hebben hem in zijn knieën geschoten. Hij is nu verlamd. Toen ik ben vastgehouden geweest, in Sarinley, hebben ze aan mijn familie gevraagd om een geweer met kogels te brengen. Anders gingen ze mij niet vrijlaten. Ze gingen me dan ofwel doden, ofwel vasthouden. Ik ben ontsnapt. Ik weet de datum van de feiten niet meer. Ze hebben mij heel erg mishandeld toen ze mij vasthielden. Daardoor heb ik schrik voor Al-Shabaab. Ze hebben mij mishandeld. Ze hebben op mijn vader geschoten.”* (vragenlijst CGVS van 10 december 2015, punt 3.5).

2.8. Ook tijdens het eerste gehoor bij het CGVS houdt verzoeker vol dat hij Somalië ontvlucht is omwille van zijn problemen met Al Shabaab in Sarinley, hij zou verboden middelen verkocht hebben (gehoorverslag van het CGVS van 5 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 22-23). Op het einde van dit gehoor werd verzoeker er door de *“protection officer”* mee geconfronteerd dat hij niet aannemelijk had gemaakt afkomstig te zijn uit Sarinley (CGVS-verslag 1, p. 27). Hij werd vervolgens tot tweemaal toe gewezen op het belang eerlijk te zijn over zijn herkomst, maar bleef volharden, *“Ik kom van daar, en de rechten die ik hier krijg kan ik enkel verkrijgen door god”* en *“Ja, ik kan alleen zeggen dat ik daarvandaan kom, ik kan geen bewijzen voorleggen omdat ik niet weet waar mijn familie is op dit moment”* (CGVS-verslag 1, p. 27). Pas na overleg met zijn advocaat (CGVS-verslag 1, p. 27), stelde verzoeker dat hij afkomstig is uit Hargeisa (CGVS-verslag 1, p. 28), iemand per ongeluk vermoord heeft en omwille hiervan vreest terechtgesteld te worden bij terugkeer (CGVS-verslag 1, p. 30).

2.9. De Raad benadrukt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Het staat vast dat verzoeker aanvankelijk heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie door de *“protection officer”* en overleg met zijn advocaat (zoals hierboven werd aangehaald), een nieuw asielrelaas aanbrengt. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Verzoeker faalt echter in zijn medewerkingsplicht en bovendien wijzigt hij zijn asielrelaas nadat hij er op werd gewezen dat zijn asielaanvraag niet veel kans maakte (zie CGVS-verslag 1, p. 28, *“De reden waarom ik dat niet heb verteld, toen ik hieraan kwam, hebben ze mij verteld dat uw negatieve beslissing al op tafel ligt en dat je over de andere kant van het land moet vertellen”*). Verzoeker heeft dus enkel een nieuw relaas aangevoerd wanneer hij de noodzaak ervan inzag, wat op zich niet duidt op een duidelijke wens tot medewerking.

2.10. Verder legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn (reeds gewijzigd) asielrelaas. Zo stelde verzoeker tijdens het tweede gehoor dat zijn voetbalteam *“diamond”* heet, dat het team *“AC golden”* de match van zijn team gewonnen had (CGVS-verslag van 31 augustus 2016, (hierna CGVS-verslag 2), p. 23) en het team de *“real stars”* verzoeker en zijn voetbalteam de toegang tot het huwelijksfeest ontzegden (CGVS-verslag, 2, p. 25). Tijdens verzoekers derde gehoor bij het CGVS stelde hij echter dat *“AC golden”* verzoekers team had geweigerd het huwelijksfeest binnen te gaan (gehoorverslag van het CGVS van 9 december 2016 (hierna: CGVS-verslag 3), p. 5), dat verzoekers team de *“real stars”* heet (CGVS-verslag 3, p. 6) en dat zij de match tegen *“diamond”* verloren hadden (CGVS-verslag 3, p. 4).

Indien verzoeker inderdaad een grote voetbalfanaat is dan kan niet aangenomen worden dat hij zijn eigen voetbalteam niet eenduidig kan benoemen. Hiermee geconfronteerd tijdens het derde gehoor ontkent verzoeker eerder anders gesteld te hebben en de tolk verkeerd vertaalde. Echter een naam dient niet vertaald te worden en verzoeker heeft op de vraag *“met wie speelde u voetbal”* geantwoord *“We hadden een training met onze club”* waarop het CGVS vroeg *“heeft die club een naam”* en verzoeker antwoordde *“Ja, het heeft de diamonds”* (CGVS-verslag 2, p. 23) en opnieuw CGVS-verslag 2 p.25) waar verzoeker toelicht dat de *“andere team”* de real stars worden genoemd en op de vraag *“was er voordien al rivaliteit tussen uw team en de real stars?”* antwoordde *“Teams zijn altijd tegenstaanders, hun team kwam van alamada wijk en het onze kwam van mohamed mooge”*.

Uit dergelijke flagrante tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen aangaande de rivaliserende voetbalteams, die aan de basis van het gevecht liggen waarin M.A.O. om het leven kwam, kan slechts afgeleid worden dat verzoeker deze voetbalteams niet van nabij kende.

Aangezien verzoekers asielrelaas gebaseerd is op de vete en het gevecht tussen verschillende voetbalploegen, maar verzoeker de betrokken voetbalploegen niet van elkaar kan onderscheiden, ondergraaft dit verzoekers beweringen aan werkelijk betrokken geweest te zijn bij dit gevecht. Verzoeker stelt ook tijdens het derde CGVS-verhoor (p.5) dat hij, in tegenstelling tot de anderen van zijn ploeg, niet teleurgesteld werd door het verliezen van de voetbalmatch. In het licht van de noodzaak om achteraf te vechten tegen de tegenploeg kan deze afstandelijkheid evenmin een betrokkenheid aantonen. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat verzoeker het enkel eenduidig over de huwelijkspartij had en de 'AC golden', die de voetbal hooligans tijdens hun huwelijksfeest wilden weren. Aldus is mogelijk dat verzoeker bij dit feest was maar wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij de vechtende voetbalploegen was aangesloten.

2.11. Verzoekers verklaringen wijken ook op andere punten af. Ze kan er nog op gewezen worden dat verzoekers vader eerst een gezonde landbouwer was (CGVS-verslag 1) zonder invloed tegen Al Shabaab, daarna een dat zijn vader in een rolstoel zat omwille van polio maar toch clanoudste ("*chief*") en dus een man met aanzien in invloed (CGVS-verslag 2, p. 17). Ook over de leeftijd van zijn zussen is verzoeker onaannemelijk strijdig. Zo stelde hij tijdens het eerste gehoor dat zijn zussen 10, 11 en 12 zijn (CGVS-verslag 1, p. 28), terwijl hij tijdens het tweede gehoor stelde dat zijn zussen respectievelijk in 2015, 2013 en 2012 geboren zijn (gehoorverslag van het CGVS van 31 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 13) en aldus 1, 3 en 4 jaar oud zijn. Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken zijn niet aannemelijk en geven telkens een ander familiebeeld weer. Verzoeker blijkt willekeurig te antwoorden op de vragen.

2.12. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij loutere verklaringen blijft en hij geen poging onderneemt deze blote beweringen enigszins met objectieve stukken te staven. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De waarachtigheid van verzoekers asielrelaas wordt aldus ook aangetast nu verzoekers beweringen niet objectief ondersteund worden en dit niettemin het redelijk is aan te nemen dat over dergelijke zaak zou bericht zijn in de media – *quod non* (zie informatie in het administratief dossier) – en dat er processtukken voorhanden zijn die verzoeker zou kunnen aanreiken. Zo blijkt dat verzoeker op 14 augustus 2016 zijn geboortecertificaat en identiteitskaart vanuit Hargeisa, Somalië met DHL opgestuurd kreeg (zie administratief dossier). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker geen stukken liet meezenden die het gevecht en de dood van M.O.A. bewijzen of zijn eigen gerechtelijke vervolging, indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn.

2.13. In zoverre al geloof gehecht wordt aan verzoekers asielrelaas – *quod non in casu* – kan niet worden ingezien dat verzoeker nog steeds gevaar zou lopen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de straf in de Somalische samenleving een collectieve, en dus geen individuele, verantwoordelijkheid uitmaakt. Ook ter terechtzitting werd hierop gewezen. De meest gebruikelijke oplossing in moordzaken bestaat eruit dat de clan van de "*moordenaar*" compensatie (*mag*) betaalt aan de clan van de gedode persoon. De informatie in het administratief dossier vermeldt verder dat, wanneer men niet tot een akkoord kan komen over de compensatie, de familie van de overledene het recht heeft om een man – niet noodzakelijk de schuldige – van dezelfde leeftijd en met dezelfde status als de overledene te doden. Volgens verzoeker werd A.A.G. door de broer van het slachtoffer, C.A.O. vermoord, zodat compensatie werd verkregen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader clanoudste ("*chief*") is (CGVS-verslag 2, p. 17), waardoor het redelijk is aan te nemen dat zijn vader de zaak kan beïnvloeden en zeker op de hoogte moet zijn van de actuele situatie. Ten slotte vloeit uit het gewoonterecht, dat verzoeker ook zelf heeft bevestigd tijdens het derde CGVS-verhoor, voort dat de aanwezigheid of afwezigheid van de schuldige niet relevant is om de zaak op te lossen en compensatie alsnog te bereiken.

2.14. Uit voorgaande blijkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen voorgaande vaststellingen niet te doen ombuigen. Wat betreft de door verzoeker neergelegde identiteitskaart en geboorteakte merkt de Raad op dat verzoekers identiteit niet wordt betwist. De door verzoeker neergelegde e-mail geeft slechts de mening van een vrijwilliger uit het centrum weer, die schrijft dat verzoeker zijn "*joie de vivre*" verloren is en gesloten en depressief geworden is. Dit wordt op zich niet betwist, doch kan op zich de waarachtigheid van de feiten niet aantonen.

2.16. Het door verzoeker neergelegde medische attest van 20 december 2016 vermeldt slechts dat verzoeker geen breuken heeft en een ontsteking in de mond heeft. Het medisch attest van 17 januari 2017 maakt melding van verzoekers littekens op de linkerslaap, aan het linkeroog, aan het voorhoofd links en aan de rechterschouder. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker verwondingen opliep. Te meer verzoeker zelf stelt dat hij steeds met een wapen naar een andere wijk ging. De arts doet louter vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.17. Het bij verzoekschrift neergelegde document "*H.C.V. « Toepassing van de uitsluitingsclausules : art. 1 van de Conventie van 1951 betreffende de vluchtelingenstatus. » Leidende richtlijnen met betrekking tot de internationale bescherming, nr. 5, 2003*" betreft informatie over uitsluiting van de vluchtelingenstatus, wat niet op verzoekers geval van toepassing is en aldus niet dienstig wordt aangevoerd.

2.18. Verzoeker voldoet aldus niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Hargeisa, Somalië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van EASO "*Country of Origin Information Report: Somalia - Security Situation*" van februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de intensiteit van conflicten in verzoekers regio laag is. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.20. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éérentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK